

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1656

§. 204. Et percutiebant caput eius arundine. v. 19.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45533

minum gloriæ erucifixissent. Nos vero & nouimus regem hunc Omnipotentem & illius voluntatem & iussa perspecta habemus, & tamen obedire ei recusamus, nihil pudet nos tam potenti resistere Domino, eiusque iussa contemnere, cum tamen nihil ille nisi nostram petat salutem, utque ipsius simus cohæredes in regno patris eius. Igitur & anima mea è spinis intexte tibi coronam, hic in terris, ut cum Rege tuo & sponso Iesu Christo merearis immortalibus & æternis coronari in cælis.

§. 203. *Et ceperunt salutare eum. Aue Rex Iudeorum. v. 18.*

Actionem scenicam cohors militum Romanorum exhibuit spectatoribus Iudæis valde gratam, in qua valde delectati sunt Actores excepto vno Dño N. Christo: spectatores vero multo maxime. Tota fuit exhibitio simulacri quo Reges & Imp̄p. creabantur, & mox honorabantur. Iam præcessit creatio, nempe, cum tota cohors concurrat ad Christum & eum tulit ad atrium Prætorij patentissimum locum, 2. cum eum ibi exuerunt, & flagellarunt, 3. cum quasi pœnitentes facti subito eum sanguine suo rubricatum purpura amiciunt, 4. coronam spineam plectunt, eamque imponunt Domino; iste fuit Actus primus cum suis scenis. Iam secundus sequitur & 1. scena fuit salutare eum ludicrè, per ordinem transeundo ante eum, & dicendo Aue Rex Iudeorum, & alia scæda agendo quæ tacentur.

O Deus, quis ista sciens te pro se pati, non compungatur ad amorem tui!

§. 204. *Et percutiebant caput eius arundine. v. 19.*

Quia Christus Dominus præterita omnia mala mirum in modum patienter ferebat ita ut ne semel quidem faciem suam ab eorum sannis insanis auerteret, tanto agitabantur furore ut exilientes è terra rapta è manu eius arundine, horribiles in caput eius ictus darent, quibus spinarum aculei altius sancto illius cerebro infigebantur adeo ut hæc pœna etiam cor illius attingeret fluente pretioso sanguine, vbertim per amabilem faciem atque collum, nihilominus sedebat illic agnus innocens pleno affectu, omnemque hanc prorsus inhumanam afflictionem & pœnam pro nostris scædissimis peccatis, ad æterni patris gloriam patientissime tolerabat. grauitatem eius ludibrii si scire cupimus, naturam contemplemur. Arundo vacua, leuis, mobilis, fragilis est. Per vacuitatem significare voluerunt, quod sicut arundo medulla & nucleo caret, ita Christus sensu & intellectu, qui ita nei sapientia patris est (ô blasphemia!) per leuitatem, animi eius inconstantiam & opinionum volubilitatem præsignabant (ô iniuria!) per mobilitatem, quod sicut arundo quocunque stante vento in hanc & illam partem flectit.

§. 113

rum; ita Christus quacunque vanitatis aura flante commoueretur (ô mendacium!) per fragilitatem, quod regnum eius caducum omnis infirmitatis & soliditatis penitus expers esset, atque adeo facile arescere deberet non secus ac arundo quæ propterea ab arundo dicitur (ô falsitas!) verum diuina sapientia alio tendebat, scilicet accepit letus arundinem in manu ut antiquum serpentem interficeret. verba Athanasij sunt. *Arundinem accepit cum illi à diabolo porrigeretur, ignaro, quod contra seipsum gladium acueret dicitur enim arundo serpentibus lethalis esse.* His addamus & nos tum quod olim ex arundine sagittæ fiebant. Vnde Diabolus & Iudæi arundinem in manu Christi ponentes sagittarum contra se materiam illi subministrabant. sagittarum inquam earum quarum meminit Dauid dicens. *Arcum suum tenuit & parauit illum, & in eo parauit vasa mortis. sagittas suas ardentibus efficit.*

GRatias ago tibi Iesu fortissime pro nostris peccatis irrisse. Nos veretabiles sumus qualis arundo tibi data delignabat: vani inanes, instabiles, omni vento fluctuantes, nihil habentes fortitudinis, nihil virtutis continentis, & interim nihil non præsumentes. Tu autem Domine Deus, humana conditionis amator, qui infirma mundi eligis, vt fortia quæque confundas, da nobis per arundinem in tua dextera collocatam, constantiam, qua nec mundi blandientis vanitate flexamur, neque delæuientis terrore, quæstemur. Amen.

§. 205. *Et conspuerunt eum. v. 19.*

Ista iam est tertia scena Actus secundi in inauguratione noui Regis qua adeo Iudæorum rabies in Christum effebuit, vt non satis ipsis videretur supplicijs ac iniurijs illatis illum affecisse, & ideo alia noua & nunquam ferme excogitata ignominia ac dedecoris genera produxerunt. Erant hoc Regem nouum conspuere, benedictam faciem eius scædare, caput, manus, pedes, vestes. pendebant hæc impij illi, quasi tributa quædã nouo Regi vel symbolas & cum ad proijcienda sputa abiectus locus aut humilis angulus quæri soleat, nullus alius abiectior ipsis visus est quam ipse mundissimus, immaculatissimus Iesus. Saliuæ autem in faciem proiectio infamiae simul & rabidæ iracundiæ certissimum indicium semper existit; vnde sacra Numerorum narrat historia, quod cum Maria Moysis soror illi detraherat & ideo lepra diuina virtute immissa grauiter afficeretur: orante Moysè pro eius sanitate, Dominus respondit. Si Pater eius spuisset in faciem eius, nonne debuerat saltem septem diebus rubore suffundi: si ergo ob proprio patre filiam conspui tanta reputatur ignominia, adeo quæ scædat & inhonestat; quanto grauior hæc erit quam Christus Dominus patitur!